

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάκτομον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς κερσοχὸν εἰς τὴν χάρον ἡμῶν ἑθνεοφίλος καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστῶν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΙΓΜΩΜΗ ΠΡΟΠΑΡΩΤΕΑ *Ἐσωτερικῶς Ἐσπέρσις . . . 50. 16.— Ἐξομνησ . . . 8,50 Γρίμπος . . . 4,50 ΑΜΕΡΙΚΗΣ (μόνον ἑτησίᾳ) δολλάρια 4.		ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΣ Ἐσπέρσις . . . 50. 25.— Ἐξομνησ . . . 12.— Γρίμπος . . . 7.—		ΕΞΑΙΔΕΥΤΑΙ ΕΛΤΑ ΣΑΒΒΑΤΩΝ ΙΑΡΥΘΗ Τῶ 1879 ΙΑΡΥΤΗΣ — ΒΕΑΣΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΤΗΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ Ἐν Ἀθήναις, θ' Ἀπριλίον 1922	Ο ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ *Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην Οἰονδῆματά μηνός. *Τομοῖον 6* ἈΘΗΝΑΙΣ *Ὅδος Ἐρεσίου 40. 88 κἀρὰ τὸ Βαλβάνειον *Ἔτος 44ον. Ἀριθ. 19
---	--	---	--	---	---

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancel.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ' (Συνεῖχαι)
 Κι' ὁ Φρέδος, μὲ κάποια ἐλπίδα τώρα, ἐξακολούθησε νὰ σκέπτεται:
 — Ποιὸς ἔξερει;... Αὐτὸς ὁ κύριος μπορεὶ νὰ μοῦ δώσῃ, γι' ἀντάλλαγμα, καμμιά καλὴ συμβουλή. Ἴσως νὰ μοῦ βρῇ καὶ καμμιά θέσῃ, κανένα ἐπάγγελμα, ὅ,τι νάναι, ὥστε νὰ μπορῶ νὰ ζήσω καὶ νὰ πηγαίνω κάπου-κάπου καὶ τῆς μητέρας μου τίποτα. ὦ! βέβαια εἶται πρέπει! Ἀπ' αὐριο τὸ πρῶτὸ θάψῃσιν αὐτὴ τὴν ταξέρνα, θὰ ἐξαφανισθῶ καὶ δὲ θὰ με ἔνα-βροθνε ποτέ, ποτέ, οἱ ἱππότες τῆς Μαύρης Μάσκας!

Παρηγορημένον μ' αὐτὴ τὴν προσδοκίαν, τὸ παιδί φύσηξε τὸ κερί του κι' ἀποκοιμήθηκε σχεδὸν εὐτυχισμένον.
 Αὐριο δὲ θάναί πικὰ κλέφτης ἀπεναντίας, θὰ κάμει μιὰ καλὴ πράξιν!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'
Ὁ Στιὸς Πελάσκο
 Στις δέκα τὸ πρῶτῳ, ὁ Φρέδος χτυποῦσε τὸ κουδούνι τοῦ δευτέρου κατώματός στῆ Λεωφόρο Ποασσονιέρ ἀριθ. 17, ὅπου κατοικοῦσε ὁ κύριος τοῦ πορτοφολιοῦ καὶ τοῦ περιδεραιοῦ.
 Ἐνας ἀπηρέτης τὸν ἔμπασε σ' ἓνα μεγάλο σαλόνι, γεμάτο ἀπὸ παράξενά μηχανήματα, πράγμα που τὸν ἔκαμε νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν εἶχε γελαστῆ κι' ὅτι πραγματικῶς βρισκόταν στὸ σπίτι τοῦ μηχανικοῦ.
 Κάθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα, περιμένοντας τὸν κύριον· ἀμέσως μιὰ μουσικὴ ἀρχισενὰ παιζῆ καντρελλίες· ἡ πολυθρόνα ἦταν συγχρόνως κι' ὄργανεττο!
 Λιγάνι ἔαφνισμένον, τὸ παιδί πατάχθηκε ἀπάνω καὶ πῆγε νὰ κοιταχθῇ σ' ἓνα μεγάλο καθρέφτη ποὺ ἔπαινε σχεδὸν μιὰ πλευρὰ τοῦ

σαλονιοῦ. Ὅπισθοχώρησε τρομαγμένον... Μέσα στὸν καθρέφτη τοῦ παρουσιάζθηκε ἓνας Φρέδος τεράστιος, κοντός, παχύς, φριχτός: ὁ καθρέφτης ἦταν μαγεμμένος!
 Ὁ Φρέδος ἀποφάσισε νὰ μὴ προχωρήσῃ στὶς ἀνακαλύψεις του. Αὐτὸ τὸ σαλόνι, τὸ γεμάτο μηχανεῖς, τὸν ἐφόδιζε κάπως κι' ἔμενε ὀρθίως μὲς εἰς τὴν μέσῃ, προσεχτικῶς, χωρὶς νὰ τολμῇ νὰ κάμῃ τὴν ελαχίστην κίνηση, ἀπὸ φόβο μήπως ἀντικρύσῃ παλὶ κανένα καινούργιον μυστήριον.
 Ἐξαφνὰ ἡ πόρτα ἀνοίξε ἄθρονα

καὶ ἀπὸ μιὰ μικρὴ καταπακτὴ ἐπρόβαλε ὁ σινιὸρ Πελάσκο. Ὁ Φρέδος ἐγνώρισε μὲ τὸ πρῶτον βλέμμα τὴν ἀγαθὴν μορφήν τοῦ θεατρῶνι (*), κι' ἔμωε ὁ Ἰταλὸς φοροῦσε τέτοια κοστούμι, ποὺ μπόρουσε τὸ παιδί νὰ γελαστῆ.
 Ἡ φορεσιὰ τοῦ ἦταν ἀπὸ κόκκινον βελούδον, γεμάτη σειρήνια, καὶ στὰ μαῦρα του γυλιστερά μαλλιά φοροῦσα ἓνα μικρὸ σκοῦρο πολὺ ἀσυνεθιστό. Ἀλλὰ μὲ δλο τὸ φανταχτερό του κοστούμι καὶ τὸ σαλόνι του μὲ τίς «ἐκπλήξεις», ὁ μηχανικὸς εἶχε μιὰ μορφήν παραπολὺ ἀπλοκήν, γεμάτην ἀγαθότητα κι' ἐμπιστοσύνη.

*Τὸν ἑαμῶν κομπλιμέντα, τοῦ εἶπαν τὰ τρυφερότερα λόγια... (Σελ. 146, σπ. 6')

Προχώρησε, τείνοντάς στὸ παιδί τὸ χέρι του κατάφορτον ἀπὸ λαμπρὰ διαμάντια.
 Δὲν εἶχε ἀκόμη ἀνοίξει τὸ στόμα του ὁ Φρέδος, γιὰ νὰ τοῦ πῇ τὸ σκοπὸ τῆς ἐπίσκεψής του, κι' ὁ Ἰταλὸς ἄρχισε νὰ μιλῇ, μὲ παράξενη προφορὰ καὶ μὲ ἀτακτὲς χειρονομίες, ποὺ τὸν ἔκαμαν κωμικόν, γιὰτὶ δὲν μποροῦσε νὰ πῇ μιὰ λέξη, χωρὶς νὰ τὴν τονίσῃ καὶ μὲ μιὰ χειρονομία.
 Χαιρέτησε τὸ παιδί, κάνοντας μιὰν ὑπόκληση πάνω στὰ χοντρά του πόδια, καὶ τὸ ρώτησε:
 — Τί τέλει, μικρὸ μου φίλε; Τέλειε, ντίκως ἄλλο, νὰ γνωρίζῃς τὸ ντοξασμένον Πελάσκο, μηχανικὸ καὶ μάγκο! Πολὺ καλά, νὰ το μπροστά σου ὁ ντοξασμένον σινιὸρος... νὰ το!
 Ἀφοῦ αὐτοπαρουσιάστηκε ἔτσι, ὁ «δοξασμένον» Ἰταλὸς στάθηκε στῆ μέσῃ τοῦ σαλονιοῦ, μὲ τὸ δεξιὸν κῶδι ἔμπρός, τ' ἀριστερὸν χέρι στὴν τσέπη, τὸ κεφάλι πίσω, σὰν νὰ ἐπόχερε σὲ φωτογράφον. Συγχρόνως εἶχε κἀτήσῃ κρυφὰ κάποιο κουμπὶ καὶ μιὰ γλυκεῖά μου-

(*) Ἴτε εἰδικὰ προηγ. φύλλου, σελ. 188.

σική, από έδωτο όργανο άρχισε να παίζει τη «Χάντα Λουτσία».

Όταν ή μουσική έτελειώσε, ό άλλόκοτος αυτός άνήρως έκαμε μιά στροφή στα τακούνια του κι έλεπε: —Όρίστε!

Τότε μπόρεσε ό Φρέδος να μιλήσει.

—Κύριε, έλεπε, ήρωα να σάς φέρω δυό πράγματα που έχασατε χτές: ένα πορτοφόλι κι ένα περιδέραιο μέ...

Δέ μπορείτε να τελειώση.

Ό υπερμαίσιμος Ίταλός πετάχτηκε άπάνω με τά χέρια ύψωμένα προς τον ουρανό. Στη μορφή του ζωγραφίστηκαν όλων των ειδών οι έκπληξεις και φώναξε:

—Μά την Παναγία! Είναι άντύνατο!... άντύνατο! Μου φέρνεις τό πορτοφόλι και τό περιντέριο!... Ά! μά τό ναί, καλό μου παιντί, αυτό να πέριεργκο, πολύ περίεργκο!

Γιά να καταπραύνη τη θορυβώδη αυτή χαρά, ό Φρέδος έδωσε γρήγορά άπ' την τσέπη του τά δυό κλεμμένα πράγματα και τάβαλε στό τραπέζι, αντίκρυ στον ιδιοκτήτη τους.

Όταν είδε τό πορτοφόλι και τό περιδέραιο, πού τά θεωρούσε χαμένα για πάντα, ό Ίταλός επικαλέσθηκε την Παναγία και έδωσε τους άγιους, κι ύστερα μόνο σκέφθηκε να ρωτήσει:

—Μά πές μου, καλό μου παιντί... πού τά βρήκες αυτά πράγματα;... πές μου... πές μου, γκρήγκορο!

Ό Φρέδος είχε προβλέψει αυτή την έρώτηση, και, μη θέλοντάς να προδώσει τους ήπιότες της Μαύρης Μάσκας, άπάντησε ότι, ενώ έδλεπε την παράσταση πού είχε δώσει ό Ίταλός στην Έκθεση, τό ματι του έπηρε έναν κλέφτη, πού είχε σουφρώσει τό πορτοφόλι και τό κόσμημα της κυρίας. Τόν ακολουθήσε ό κλέφτης φοβήθηκε κι άφησε τά λαφύρα του να τό πέσουν ό Φρέδος τότε τή μάζεψε από χάμω και τάφερε τώρα στον κύριό τους.

Ό σινιόρ Πελιάσκο άκουσε την άρεκέτα άπίθανη ιστορία, χωρίς ν' άφήση να φανούν οι άμφιβολίες του.

Τό πορτοφόλι ήταν εκεί, τό περιδέραιο πού ήταν άθικτο άπ' τό περιδέραιο δέν έλειπε ούτε ένα μαργαριτάρι. Γιατί λοιπόν να ζητήσει περιττές εξηγήσεις; Έπρεξε τότε στην πόρτα και φώναξε:

—Κοντουέλα, λατρευτή μου γυναίκα, Κονσουέλα, άγγελε της ζωής μου!... έλα, γκρήγκορο... έκω εύχάριστα να σοβ πώ!

Η «λατρευτή του γυναίκα» φώνηκε. Ήταν μιά χοντρή καττανή γυναίκα, μιά άσπρη καμίζολα. Είχε βάλει τά «καταρά» της και τό κεράλι της ήταν γεμάτο χαρτάκια. Χαμογελούσε μ' ένα χαμόγελο ειρηνικό και κουτό.

Όταν ό άνδρας της της εξήγησε τί σκοπό είχε ή επίσκεψη του Φρέδου και της έδωσε τό περιδέραιο της, ξεσπάσε με χαρά θορυβώδη ακόμη άπ' του άντρός της. Έβίλησαν τό Φρέδο, του έκαμαν κομπλιμέντα, του είπαν τά τρυφερότερα λόγια. Τέλος ή κυρία έλεπε:

—Όταν ό άνδρας της της εξήγησε τί σκοπό είχε ή επίσκεψη του Φρέδου και της έδωσε τό περιδέραιο της, ξεσπάσε με χαρά θορυβώδη ακόμη άπ' του άντρός της. Έβίλησαν τό Φρέδο, του έκαμαν κομπλιμέντα, του είπαν τά τρυφερότερα λόγια. Τέλος ή κυρία έλεπε:

—Πρέπει κάτι να τό φιλέψουμε τό παιδί...

—Βέβαια, συμπώνησε ό Πελιάσκο, φέρε ένα κομματι μορταντέλλα και κρασί.

Τού κάκου ό Φρέδος δοκίμασε ν' άρνηθή. Τόν καθισαν με τό στανιό στό τραπέζι κι ή Κονσουέλα, ό άγγελος της ζωής του άντρός της, έτρεξε να φέρη ό,τι της είπε.

Σε λίγο οι Ίταλοι κάθησαν πλάι στό παιδί κι άρχισαν να τρώνε και να πίνουν, χωρίς γι' αυτό να σταματήση στη μιά ή συζήτηση.

Ό μηχανικός, γεμίζοντας τό ποτήρι του παιδιού, τό ρώτησε:

—Λοιπόν, φίλε μου... τί λές για τόν μεγάλο μου Καραγκιόζο; Είναι όρατο μηχανίμα, έ; Μόνο ένας άντρωπο στό Παρίσι, σ' έλο τόν κόσμο, μπόρεσε να φτιάξη τέτοιο μηχανίμα. κι αυτός ό άντρωπος, αυτή ή μεγαλοφυία είμαι εγώ, ναί, ό σινιόρ Πελιάσκο!

Μόλις πρόφτασε ό Φρέδος να πη μιά επιδοκιμαστική λέξη κι ό Ίταλός έσυνέχισε:

—Είντες έπιτυχία στό Έκθεση, είντες έπιτυχία; Έλαβα πάνω από εκατόν πενήντα παραγγελίες και γίνονται πλούσιος σαν τό Ρότσιλντ!

—Ά! έκαμε τό παιδί, πού μετά του γεννήθηκε ή άπορία: ποιόν άραγε άπ' τους δυό Καραγκιόζους έσκόπευε να πουλήση ό μηχανικός: την άληθινή του μηχανή, ή τό καυκάλο εκείνο, πού μετά του κρυόταν τό παιδί και ξεγελούσε τους χαζούς στην Έκθεση;

—Ό μικρός ντάν κατάλαβε... άρεκέτα είπαμε... πρέπει να τόν ντιώξουμε.

Τότε ή Κονσουέλα σηκώθηκε, δείχνοντας έτσι ότι τό τραπέζι τελειώσε. Περιμένα να ιδη τό παιδί να φεύγη, μά ό Φρέδος δέν φαινόταν ναχε τέτοιο σκοπό. Έμεινε σάν κολόνα μες στη μέση του σαλονιού, στροφωγυρίζοντας τό κακέττο του στα δάχτυλά του, και φαινόταν πως έδίσταζε να διατυπώση μιάν ιδέα, πού ήθελε όμως να την πη. Έξαφνα, βλέποντας τους Ίταλούς να τόν χαιρετούν και με τρόπο να του δείχνουν την πόρτα, πήρε την άπόφαση.

—Κύριε Πελιάσκο, είπε, αν κατάλαβα καλά, δέν ξέρετε τί να κάνετε

στη γυναίκα του; εκείνη τό διάβασε κι' άμέσως έβαλε τις φωνές:

—Είμαι φοβερό! Είναι πρόδοσια! Να μάς άφίνει έτσι, και μέλισσα άπάνω στη φούρια, στην Έκθεση!

—Ντιαβολί! είπε κι' ό μηχανικός... οι γονείς του βρωμόπαινού τέλουν να μάς τραβήξουν κήματα.

Και σά να μην ύπηρεσε κι ό Φρέδος, οι δυό σύζυγοι άρχισαν να μιλούν για τις υποθέσεις των.

—Ό Φρέδος κατάλαβε άμέσως περί τίνος έπρόκειτο:

Τό παιδί, πού έμπαινε στον Καραγκιόζη και τόν έκανε να κουνιέται σά ζωντανό, έξοποιούσε πως δέν μπορούσε πια να κάνει αυτή τη δουλειά. Οι γονείς του, έλαγε, του είχαν βρη πιά καλή δουλειά, όπου θα κέρδιζε πάνω από τρία φράγκα την ήμέρα.

—Τότε λοιπόν, άπολύστατα, συμβούλεψε ή σινιόρα Πελιάσκο, γράφ' του ότι του δίσεις και σό τόσα.

—Ποτέ! φώναξε ό Ίταλός κουνώντας σάν άνεμώμυλος, τά κοντά του μπράτσα... Ποτέ! Άν του ντώσω τόσα, θα μου ζητήσει ύστερο ντιπ'ά... τέλουν να μάς τραβήξουν παράντες.

—Άν υποκυρήτουμε, κατήκαμε!... σοβ λέω, κατήκαμε!

—Κι' έμωι, επέμεινε ή γυναίκα, μην ξεχνάς πως έχουμε άύριο παράσταση μπρός στό βασιλιά της Πρωσίας. Τί θα κάνουμε;

—Τά βάλω να περπατήση ή μηχανή μου, ή άληθινή! άπάντησε με άξιοπρέπεια ό Πελιάσκο.

Μά ή σινιόρα έτήκωσε τους ώμους.

—Δέν είναι τό ίδιο, έκαμε... δέν είναι καθόλου τό ίδιο! δέν κάνουμε τίποτα, αν δέν έχουμε τόν ψεύτικο Καραγκιόζη, τόν ζωντανό.

Τά λόγια αυτά έκαμαν τόν μηχανικό να θυμηθή τέλος ότι δέν ήταν μόνοι τους. Είθε τό παιδί πού τους άκουγε και, δείχνοντάς το στη γυναίκα του, της φειθύρισε:

—Ό μικρός ντάν κατάλαβε... άρεκέτα είπαμε... πρέπει να τόν ντιώξουμε.

Τότε ή Κονσουέλα σηκώθηκε, δείχνοντας έτσι ότι τό τραπέζι τελειώσε. Περιμένα να ιδη τό παιδί να φεύγη, μά ό Φρέδος δέν φαινόταν ναχε τέτοιο σκοπό. Έμεινε σάν κολόνα μες στη μέση του σαλονιού, στροφωγυρίζοντας τό κακέττο του στα δάχτυλά του, και φαινόταν πως έδίσταζε να διατυπώση μιάν ιδέα, πού ήθελε όμως να την πη. Έξαφνα, βλέποντας τους Ίταλούς να τόν χαιρετούν και με τρόπο να του δείχνουν την πόρτα, πήρε την άπόφαση.

—Κύριε Πελιάσκο, είπε, αν κατάλαβα καλά, δέν ξέρετε τί να κάνετε

στη γυναίκα του; εκείνη τό διάβασε κι' άμέσως έβαλε τις φωνές:

—Είμαι φοβερό! Είναι πρόδοσια! Να μάς άφίνει έτσι, και μέλισσα άπάνω στη φούρια, στην Έκθεση!

—Ντιαβολί! είπε κι' ό μηχανικός... οι γονείς του βρωμόπαινού τέλουν να μάς τραβήξουν κήματα.

Και σά να μην ύπηρεσε κι ό Φρέδος, οι δυό σύζυγοι άρχισαν να μιλούν για τις υποθέσεις των.

Γιατί τό παιδί πού έμπαινε μέσα στον Καραγκιόζη σας, δέ ύβλει πια νάξανάρθη; Έτσι;

—Οί δυό σύζυγοι τά έχασαν. —Ποπώ! έκαμε ή Κοντουέλα... τό κατάλαβε!

—Βέβαια, άσυλλόγηστη! φώναξε θυμωμένος ό άντρας της... Τάπερ έλα φανερά... Έτσι πάντα παρλάφεις σάν γκαλιάντρα!

—Εγώ ή έσύ; —Έσύ, άχι, εγώ!

Η λόγιομαχία έκινδύνευε να γίνει σκληρή, όταν ό Φρέδος την έσταμάτησε με δυό λόγια:

—Όύτε ό ένας ούτε ό άλλος δέ μ' έκανε να τό κατάλάβω. Τάξερα έλα προτού έρθω εδώ.

Διάβολο! Τό πράγμα ήταν άκόμα πιά σοβαρό άπ' ό,τι τό ένόμισαν. Τό παιδί αυτό ήξερε ότι ό Καραγκιόζης δέν ήταν μηχανοκίνητος έλος ό κόσμος μπορούσε λοιπόν να τό μάθη και τότε; τί θα γινόταν ή επίχειρηση;

Με φωνή πού έτρεμε από τη συγκίνηση, ό σινιόρ Πελιάσκο ρώτησε:

—Άπό ποιόν τώματα αυτό, μικρό μου φίλε;

—Είντες τό παιντί να μπαίνη στον Καραγκιόζο μου;

—Μάλιστα, κύριε, στην Έκθεση, την ώρα πού έγινε ή παράσταση μπρός στό Σουλτάνο.

Ό Ίταλός έπερτε από έκπληξη σ' έκπληξη.

Πώς διάβολο, συλλογιζόταν, μπόρεσε αυτός ό κατεργαρίκος να τό ιδη; Δέν ήταν κανείς στα παρσάκηνια και είχε πάρει, όπως πάντα, έλα του τά μέτρα.

Μά ό γιός του Δυρμπάν τόν έδγαλε άπ' την άμφιβολία.

—Τά είδα έλα, του είπε, γιατί είχα άνεση στην κολόνα, πίσω άπ' τις σημαίες, πλάι στη σκηνή.

(Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

ΑΝΕΜΩΝΕ ΣΤΟ ΞΕΦΩΤΟ

Ο ΖΗΤΙΑΝΟΣ ΚΙ' Ο ΧΟΙΡΟΣ (Συνέχεια και έλος: Ιοε σελ. 139.)

Η ρεδιγκότα του άνοιξε από κάτω από παράσημα κι' άστρα και κορδέλες, —κι' έξω άπ' έλα αυτά τά λούσα βγήκε ένα μεγάλο φουσκωμένο γουρούνι πού άνοιξε τό στόμά του και ήσανε τόσο κυττασμένο, ώστε φώναζε κι' έσκουζε από θυμό, και ήθελε να φάη τό γραφέα με πετσι και κόκκαλα.

Μά ό γραφέας πήδησε στο τραπέζι και κτυπούσε γύρω του με τό κόκκινο λευκόλαδο, πού δουλεύγχιζε τό γουρούνι, φαινότανε εδύς μιά κόκκινη και ματωμένη γραμμή.

Τό γουρούνι έσκουζε και φώναζε. Κατέδρακε ηδη τό έλος τις σκάλες. Τραπέζια και καρέκλες άναποδογυρίσανε, κύριοι και κυρίες πέφτανε άνάκατα, φωνάζανε και λιποθυμούσανε. Μέσ' άπ' την πλαταία έφυγε ό Μεγάλος Χοίρος, βρέθηκ' έξω από την πόλη και κανένας δέν τό ξανάδε.

8.

—Άλλά ό γραφέας στεκότανε στην πλαταία θυμωμένος, πολύ θυμωμένος. Μιλούσε σ' έλη τη συνάθροιση. Τους διηγήθηκε πως ήτανε γιός του φτωχού ζητιάνου, και με τί τρόπο τό γουρούνι είχε φερθή στον πατέρα του και τους έπτά του αδελφούς.

—Κι' αυτό τό χοντρό, τό κουτό τό φουσκωμένο ζω τοús είπε τό κανάτε άρχοντα όλων σας και του δώσατε τόσες τιμές και γελούσατε με τίς κουταμάρες του, τρώγατε στα συμπότια του και κοροιδεύατε ό,τι δέν τρωγότανε. Τώρα καλά να παθετε!

Κατσουφιόσανε έλοι, ντροπάντους πού είχανε γελαστή άπαντα γουρούνι. Παφανε έλους τους συντρόφους του Μεγάλου Χοίρου από τις θέσεις τους, και κάνανε τό γιό του ζητιάνου πρόεδρο στη θέση του για έλη τη χώρα.

Κι' ό γιός του ζητιάνου ήτανε έξυπνος κι' ήκανός άνθρωπος. Έστειλε τις σάλπιγγες να καλέσουνε τους φτωχούς ζητιάνους έλης της χώρας, και άντρες και παιδιά νάρθουν στην πόλη.

—Ήρθανε άπ' έλα τά μέρη με κουρέλια και ραβδιά και ζητιανόσάκκουλα, άπ' άντατολή και δύση και από βορρά και νότο. Ήρθανε τότοι πολλοί πού δέ τους χωρούσε ή πόλη και έπρεπε να διανυκτερέψουν στους άγροδς άπόξω κι' οι άνήρωτοι στην πόλη τρομάζανε πούδανε ότι ύπηρεχαν τότοι ζητιάνοι, τόσα πολλά πεινασμένα παιδιά και τόση φτώχεια και άθλιότητα.

—Άλλά ό γιός του ζητιάνου τους έδωσε πέτρες και έβλα και τους έδειξε έλα κατάλληλο μέρος όπου μπορούσανε

να κτίσουνε μιά πόλη και να καθήσουν.

Χτίσανε, κι' αυτή ή πόλη διαρχει άκόμα. Ζητιανόπολη λέγεται, αλλά τώρα είναι μιά από τις ωραιότερες και έργατικώτερες πόλεις σ' έλη τη χώρα, με μεγάλα σκίτια κι' έργοστάσια και με πλαταίους δρόμους και μιά μεγάλη ώμοση πλαταία.

—Τη μέση της πλαταίας είναι ένα θαυμάσιο Δημάρχείο. Έκει, μπρός στις σκάλες, είναι φυτεμένες δυό παράξενες παλιές λεοκές με κόκκινα κλαδιά. Από πάνω άπ' την πόρτα είναι μιά μεγάλη χρυσωμένη εικόνα ενός γουρούνιού μ' ένα γράμμα στο στόμα. Είναι άναμνηστικό του ζητιάνου, τη νύχτα πού τρεξε στα φτώχά του παιδιά με τό γράμμα πούχε γράψει με τό αίμά του.

(Μεταφρασα άπ' τό Δανάο) ΘΟΥΔΑ Ν. ΚΑΤΣΙΩΑΚΗ

ΑΘΗΝΑ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΔΥΟ ΑΧΩΡΙΣΤΕΣ ΑΔΕΛΦΕΣ

8.

—Άλλά ό γραφέας στεκότανε στην πλαταία θυμωμένος, πολύ θυμωμένος. Μιλούσε σ' έλη τη συνάθροιση. Τους διηγήθηκε πως ήτανε γιός του φτωχού ζητιάνου, και με τί τρόπο τό γουρούνι είχε φερθή στον πατέρα του και τους έπτά του αδελφούς.

—Κι' αυτό τό χοντρό, τό κουτό τό φουσκωμένο ζω τοús είπε τό κανάτε άρχοντα όλων σας και του δώσατε τόσες τιμές και γελούσατε με τίς κουταμάρες του, τρώγατε στα συμπότια του και κοροιδεύατε ό,τι δέν τρωγότανε. Τώρα καλά να παθετε!

Κατσουφιόσανε έλοι, ντροπάντους πού είχανε γελαστή άπαντα γουρούνι. Παφανε έλους τους συντρόφους του Μεγάλου Χοίρου από τις θέσεις τους, και κάνανε τό γιό του ζητιάνου πρόεδρο στη θέση του για έλη τη χώρα.

Κι' ό γιός του ζητιάνου ήτανε έξυπνος κι' ήκανός άνθρωπος. Έστειλε τις σάλπιγγες να καλέσουνε τους φτωχούς ζητιάνους έλης της χώρας, και άντρες και παιδιά νάρθουν στην πόλη.

—Ήρθανε άπ' έλα τά μέρη με κουρέλια και ραβδιά και ζητιανόσάκκουλα, άπ' άντατολή και δύση και από βορρά και νότο. Ήρθανε τότοι πολλοί πού δέ τους χωρούσε ή πόλη και έπρεπε να διανυκτερέψουν στους άγροδς άπόξω κι' οι άνήρωτοι στην πόλη τρομάζανε πούδανε ότι ύπηρεχαν τότοι ζητιάνοι, τόσα πολλά πεινασμένα παιδιά και τόση φτώχεια και άθλιότητα.

—Άλλά ό γιός του ζητιάνου τους έδωσε πέτρες και έβλα και τους έδειξε έλα κατάλληλο μέρος όπου μπορούσανε

να κτίσουνε μιά πόλη και να καθήσουν.

Χτίσανε, κι' αυτή ή πόλη διαρχει άκόμα. Ζητιανόπολη λέγεται, αλλά τώρα είναι μιά από τις ωραιότερες και έργατικώτερες πόλεις σ' έλη τη χώρα, με μεγάλα σκίτια κι' έργοστάσια και με πλαταίους δρόμους και μιά μεγάλη ώμοση πλαταία.

—Τη μέση της πλαταίας είναι ένα θαυμάσιο Δημάρχείο. Έκει, μπρός στις σκάλες, είναι φυτεμένες δυό παράξενες παλιές λεοκές με κόκκινα κλαδιά. Από πάνω άπ' την πόρτα είναι μιά μεγάλη χρυσωμένη εικόνα ενός γουρούνιού μ' ένα γράμμα στο στόμα. Είναι άναμνηστικό του ζητιάνου, τη νύχτα πού τρεξε στα φτώχά του παιδιά με τό γράμμα πούχε γράψει με τό αίμά του.

(Μεταφρασα άπ' τό Δανάο) ΘΟΥΔΑ Ν. ΚΑΤΣΙΩΑΚΗ

ΑΘΗΝΑ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΔΥΟ ΑΧΩΡΙΣΤΕΣ ΑΔΕΛΦΕΣ

8.

—Άλλά ό γραφέας στεκότανε στην πλαταία θυμωμένος, πολύ θυμωμένος. Μιλούσε σ' έλη τη συνάθροιση. Τους διηγήθηκε πως ήτανε γιός του φτωχού ζητιάνου, και με τί τρόπο τό γουρούνι είχε φερθή στον πατέρα του και τους έπτά του αδελφούς.

—Κι' αυτό τό χοντρό, τό κουτό τό φουσκωμένο ζω τοús είπε τό κανάτε άρχοντα όλων σας και του δώσατε τόσες τιμές και γελούσατε με τίς κουταμάρες του, τρώγατε στα συμπότια του και κοροιδεύατε ό,τι δέν τρωγότανε. Τώρα καλά να παθετε!

Κατσουφιόσανε έλοι, ντροπάντους πού είχανε γελαστή άπαντα γουρούνι. Παφανε έλους τους συντρόφους του Μεγάλου Χοίρου από τις θέσεις τους, και κάνανε τό γιό του ζητιάνου πρόεδρο στη θέση του για έλη τη χώρα.

Κι' ό γιός του ζητιάνου ήτανε έξυπνος κι' ήκανός άνθρωπος. Έστειλε τις σάλπιγγες να καλέσουνε τους φτωχούς ζητιάνους έλης της χώρας, και άντρες και παιδιά νάρθουν στην πόλη.

αυτό τότε τρέφει τη τύχη του. Πριν προφάση να τις αντιμεταλλάξω, ο πατέρας πέθανε. Τις πήρε τότε κάποιος θεός κι άρχισε να τις δείχνει στα πανηγύρια της Βοημίας. Αυτό γινόταν στο οί. «Σιαμαίτες αδελφές» ήταν ανήλικες. Σά μεγαλωσαν όμως και καταλάβαν την «αξία» τους, άρχισαν να την εκμεταλλεύονται μόνες. Και γύριζαν τον κόσμο για λογαριασμό τους. Πέρασαν έτσι απ' όλα τα θέατρα της Ευρώπης και της Αμερικής. Έχθρευαν, τραγουδοούσαν, δειχνόνταν κι έζηταύριζαν. Στο τέλος καταστάλαξαν στην Αμερική, όπου έκέρδιζαν, φαίνονται, περισσότερο. Κι' έχει αδανά, καθώς είπαμε, πολυεκατομμυριούχες.

Αλλά το πιο περίεργο της περιέργης βιογραφίας, είναι η ιδιαιτική να πούμε ζωή που έκαναν οι άχωριστες αυτές αδελφές. Για φαντασθήτε πόσο ένωμένες ψυχικά, πόσο αγαπημένες, πόσο σύμφωνες έπρεπε να ήταν, αφού κι' οι δύο μαζί έκαναν σχεδόν έναν άνθρωπο! Κι' όμως, —θά το πιστεύετε; τὰ τσαύγριζαν, εμπάλωναν, διαφωνούσαν, φιλονεικούσαν, έκαναν πείσματα ή μιζ στην άλλη και... δερνόντουσαν καμμιά φορά, σαν τα πιο κοινά αδελφια! Η κοινότης του στομάχου δεν εμπόδιζε τη μιζ να θέλη να φάη, όταν ή άλλη είχε όρεξη να περπατήσει ή τη μιζ να θέλη να κοιμηθή, όταν ή άλλη επιθυμούσε να τραγουδήσει. Διηγούνται μάλιστα, πως όταν ή μιζ ήθελε να πεισματώσει την άλλη, έπεφτε στον ύπνο· κι' ως κοιτούσε τότε ή αδελφή της να κάμει τιδήποτε! Θέλοντας και μή, έπρεπε να είναι κι' αυτή πλαγιασμένη...

Όπως τα πιο κοινά αδελφια, είπα... Αλλά όσο κι' αν μαλώνουν, όσο κι' αν διχογνωμοούν, τὰ δελφια είναι πάντα, στο βάθος, αγαπημένα. Ούτε μπορούσε να κάνουν εξαίρεση οι «Σιαμαίτες αδελφές». Απεναντίας μάλιστα, αυτώνών ή αδελφική αγάπη ήταν βαθύτερη ή πως κι' ο αδελφικός δεσμός στενότερος. Και δείχτηκε συγκινητικώτατα τώρα με την άρρώστεια τους και με το θάνατό τους: Πρώτη άρρώστιασε από βαρύ ίκτερο ή Ίωσηφίνα. Κι' όταν οι γιατροί είδαν πως δεν είχε σωτηρία, έπρότειναν να κάμουν την έγχειρηση του χωρισμού, γιά να σωθή τουλάχιστο ή αδελφή της, άρρωστη κι' αυτή κατά συμπάθεια, αλλά όχι σε τόσο βαθμό. Η Ρόζα όμως ούτε να τάκούση. «Όχι, είπα, ποτέ! μαζί γεννηθήκαμε, μαζί ζήσαμε, ως πεθάνουμε και μαζί!» Και πραγματικάς. Ο χωρισμός δεν έγινε. Κι' ένα τέταρτο μετά το θάνατο της Ίωσηφίνας, —κι' τι τραγικό τέταρτο για την άλλη!— πέθανε καρτερικά κι' ή Ρόζα, που αν δεχόταν να χωρισθή την αδελ-

φή της, μπορούσε ίσως και να ζήση... Τον δλικό, το σάρκινο δεσμό που έκανε άχωριστες τις «Σιαμαίτες αδελφές», τον βλέπω τώρα σαν ένα σύμβολο του άυλου εκείνου συνδέσμου, που ένώνει —και πρέπει να ένώνει, — όλα τὰ δελφια. Τι σημαίνει αν γεννιούνται χωριστά, καθένα με το δικό του στομάχι; Έτσι ένωμένα κι' άχωριστα είναι, όα να γεννιούνται μ' ένα στομάχι όλα τους ή με μιζ καρδιά. Αδελφια «Σιαμαίτα» όλα! Τὰ ένώνει ή «κοινότης» της ζωής τους, του σπιτιού τους, των αγαπημένων τους, του πατέρα, της μητέρας, των θείων, των ξαδελφών, των φίλων, — ή «κοινότης» του αίματος, της ανατροφής, των αισθημάτων και των ιδεών. Τὰ ένώνει ή δυνατή αδελφική αγάπη που γεννιέται απ' όλ' αυτά. Οι χαρακτήρες κάποτε, διαφορετικοί, τὰ χωρίζουν. Μαλώνουν, φιλονεικούν, πειραζονται, πεισματώνονται. Αλλά τί σημαίνει; Αφού εμπάλωναν κι' αυτές ακόμα οι Σιαμαίτες... Η αγάπη τους πάντα αγάπη είναι. Πόσο γρήγορα, ιδέστε, ξεθυμώνουν και συμφιλιώνονται στην καθημερινή ζωή! Και σε μιζ έκτακτη περίπτωση, σε μιζ κρίσιμη ώρα, πως είναι πρόθυμα τὰ καλά αδελφια να θυσιάσουν και τη ζωή τους, το ένα γι' αγάπη του άλλου!...

Σας άσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα υπό AUGUSTA LATOUCHEI

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'. (Συνέχεια)

—Ο μπαμπάς, που δουλεύει κει κάτω, είναι λιγώτερο δυστυχισμένος από μένα! Κι' όταν πλέον έστειρέψαν τὰ δάκρυά της, τὰ φλογισμένα βλέφαρά της έκλεισαν, τὸ κουρασμένο της κορμί σωριάστηκε, και όπως τὸ είχε πη, ή Διονυσία αποκαιμήθηκε, με δνειρο τὸν πόνο της, έπαινω στην άσπρη και γαλάζια πολυθρόνα, την έμοια με της Ζερμαίν.

ΚΑΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

Δράμα.

Όταν, κάθε βράδυ, σχολάζει ο Κουτουριέ, γυρνάει σπίτι του με το βαρό και τακτικό εκείνο βήμα που χαρακτηρίζει τους άνθρακωρύχους. Αδτή τη φορά όμως γύρισε βιαστικός, σχεδόν τρέχοντας. Χωρίς να φροντίσει να κλείσει την πόρτα πίσω του, προχώρησε ίσα στη σάλα και, μη βλέποντας την κόρη του, έφώναξε: —Η Διονυσία; που είναι ή Διονυσία; Κι' επειδή ή κυρία Κουτουριέ δεν άπαντούσε γρήγορα, έπρόσθεσε άμέσως: —Τὸ μέτωπό της; πως είναι; τὸ χτύπημα...

—Τὸ μέτωπό της; πιδ χτύπημα; ρώτησε ή κυρία Κουτουριέ, που δεν καταλάβαινε.

—Τὸ χτύπημα που της έδωσε εκεί κάτω με τὸ πικουρι μου. Μά δεν την είδες εσύ;

—Καθόλου. Ανέθηκε ίσια στο δωμάτιό της χωρίς να σταθῆ.

—Πάω να την ιδῶ.

—Μην πηγαίνεις. Ζήτησε να την αφήσουμε να κοιμηθῆ.

Ο πατέρας όμως, ανήσυχος, δεν άκουσε. Ανέθηκε γρήγορα-γρήγορα τὰ σκαλιὰ που οδηγούσαν στο δωμάτιο της κόρης του, ένῶ ή γυναίκα του τοῦ φώναζε:

—Μή... μή!... δεν πρέπει... Θα την ξυπνήσεις.

Σ' αυτά τὰ λόγια, ο Κουτουριέ σταμάτησε κι' αντί να μπη άπότομα μέσα στο δωμάτιο, άνοιξε σιγά-σιγά την πόρτα και προχώρησε χωρίς θόρυβο στην πολυθρόνα, όπου είχε πέσει ή κόρη του.

Η άναπνοή της ήταν βιαστική, στο πρόσωπό της φαίνόντανε τὰ κόκκινα σημάδια που άφίνουν τὰ δάκρυα, και στο μέτωπό της μιζ μελανιά έδειχνε τὸ χτυπημένο μένος.

Ο άνθρακωρύχος δεν μπόρεσε να κρατήσει τὸ θυμό του προς τὸν εαυτό του κι' άφησε να τοῦ ξεφύγουν δυνατά αυτές οι λέξεις, που και κάποιος άλλος είχε πη γι' αυτόν:

—Α! τί κτήνος που είμαι!

Σ' αυτά τὰ λόγια, ή Διονυσία, που μέσα στη νάρκη της είχε μισοκαταλάβη από τὸν κρότο της πόρτας πως κάποιος βρισκόταν στο πλάγι της, άνοιξε τὰ μάτια και, βλέποντας μπροστά της τὸ τρομαγμένο πρόσωπο του πατέρα της, ανατινάχθηκε, έκρυψε τὸ κεφαλι της με τὸ ένα χέρι και με τὸ άλλο σπρόχωντας τὸν πατέρα της, έφώναξε μ' ὄλη της τή δύναμη:

—Φύγετε!... φύγετε! από δω!

—Έφυγε. Κι' όταν ή γυναίκα του τὸν έρώτησε γιατί φώναζε έτσι ή Διονυσία, της αποκρίθηκε με την πιο τραγική φωνή που μπορούσε ναχη:

—Πρέπει να υποφέρη πολύ και γι' αυτό μου κρατάει κάκια γι' αυτό που της έκαμα.

—Μά τί της έκαμες; ρώτησε ή κυρία Κουτουριέ.

Διηγήθηκε τή σκηνή, με ὄλη της τήν απλότητα και πρόθεση:

—Ήταν, βλέπεις, παρὰ πολύ γι' αὐτήν να με βλέπη να δουλεύω έτσι.

Όταν και ή μητέρα της Διονυσίας έμαθε τί είχε συμβῆ, ανέθηκε άμέσως να την ιδῆ. Μολοντί ήταν ναρίς άκόμη, είδε τὰ φορέματά της σε μιζ καρέκλι και την κόρη της πλαγια-

σμένη, στο κρεβάτι, σκεπασμένη ως την κορφή με τὰ σκεπάσματα και με τὸ πρόσωπό προς τὸν τοίχο.

—Κοιμάσαι; αγάπη μου; της είπα. Πονάς καθόλου;... θέλεις να σου κοιτάξω την πληγή σου;

Η Διονυσία όμως δεν αποκρίθηκε στη μητέρα της λέξί. Έκανε την κοιμισμένη με τὰ μάτια κλειστά και τὸ σώμα άκίνητο.

Η μητέρα της άναγκάστηκε να υποχωρήσει εμπρός σε αὐτή την επιμονή και κάθησε σε μιζ καρέκλα να προσέχη την κόρη της, που στα τελευταία αποκαιμήθηκε, άργα τή νύχτα.

Όταν την άλλη μέρα τὸ πρωί, πολύ ναρίς, έξυπνησε ή Διονυσία, τὸ σφάλμα της παρουσιάζθηκε ζωηρά στο μυαλό της, όπου είδε καθαρά την χθεσινή σκηνή.

—Μάλιστα, σκέφθηκε. Έγώ, ή κόρη ενός άνθρακωρύχου, άπαρήθηκα τὸν πατέρα μου, γιατί ντράπηκα γι' αυτόν. Και ντράπηκα, γιατί κάποιος προστάτης μου θέλησαν με την καλοσύνη τους να με φέρουν πιδ κοντά τους.

Ενώμια πως ήμουν από τὸ σπίτι τους, από την οικογένειά τους, ένῶ δεν ήμουν παρὰ μιζ ξένη, που με δέχθηκαν από εὐπλαχνία, ή κόρη ενός έργάτη που τυραννιέται στο βάθος του πηγαδιού.

«Νά τί είμαι. Κι' αὐτή που μου τὸ θυμίσε, δεν έκαμε άλλο τίποτα παρὰ έδειξε την αλήθεια σε μιζ που γελιότανε ως έκείνη τη στιγμή.

«Ω, τώρα βλέπω καθαρά τὰ πράγματα. Είναι όμως άργά. Τὸ κακό έχει γίνει πιδ και τίποτα δεν μπορώ να κάμω γιά να τὸ διορθώσω...

«Τί θ' άπογίνω;

«Τὰ κλάμματα δεν ώφελούν. Τὸ μόνο που θά με ξαλάφρωνε λιγάκι είναι, τὸ ασθάνομαι, να πάω άμέσως να τὸ όμολογήσω όλα στον πατέρα μου.

«Νά τοῦ πῶ πως μου ήλθε, έτσι, σαν ξαφνικό... πως δεν τῶθελα... πως δεν ήθελα να πῶ αὐτό... πως πάντως δεν τὸ είπα από... ὠ, βέβαια δὲ θά πῶ «ἀπὸ ντροπή», θά τοῦ έκαμνε πολύ κακό... αλλά κι' ἐγὼ δεν ξέρω ἀπὸ τί είδος έξεγέρσης, από φαντασία... δ! ναί, τὸ βρήκα: από φαντασία.

«Θά καταλάβῆ εκείνος. Αν πηγαίνα τώρα!...

«Δεν έφυγε ακόμα γιά τὸ μεταλλείο. Τὸν άκούω, σαν και χθές. Ντόνεται. Τώρα δὲ θά κατεβῆ και θά φύγῃ. Νο-

μίζει βέβαια πως κοιμάμαι ακόμα... «Θά πάω. Θά ρίξω ένα ρουχο στη ράχη μου και γρήγορα-γρήγορα θά πάω να ξεφορτωθῶ απ' αὐτὸ τὸ βάρος που με πνίγει.

«Νά, τίς κάλτσες μου, τίς παντοφλες μου και θάρρος, ναί, θάρρος γιά να πληρώσω την άνανδρία μου.

«Και όμως... δεν τολμῶ ν' άνοιξω την πόρτα. Τρέμω... πῶς ν' άρχίσω;

«Ποτέ δεν θά μπορέσω... εδολώτερο είναι να κάμης τὸ κακό, παρὰ να τὸ διορθώσης!»

Και ή Διονυσία, αντί ν' άνοιξῆ την

«Ο πατέρας της όμως, ανήσυχος, δεν μπορούσε να υποφέρη να περάση την ήμερα του εκεί κάτω, χωρίς να βεβαιωθῆ πριν γιά την κατάσταση του παιδιού του. Σιγά-σιγά βγήκε από τὸ δωμάτιό του και πριν κατεβῆ, χτύπησε έλαφρά στην πόρτα της Διονυσίας, που ήταν κοντά στη σάλα.

Αδτή, μόλις άκουσε τὸν πατέρα της να προχωρη στην διάδρομο, έκλειδωσε χωρίς θόρυβο και, όταν έκείνος με χαμηλή φωνή την ρώτησε απ' έξω πως είναι, δεν τὸ αποκρίθηκε.

—Κοιμάται, σκέφθηκε ο Κουτουριέ. Καλύτερα, αὐτὸ σημαίνει πως δεν μου κρατεί κάκια...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.

Η μεγάλη άπόφαση.

Έπέρασαν πολλές ήμέρες από την έπισκεψη στο άνθρακωρυχείο κι' ή Διονυσία έκπέφθηκε πολύ σ' αυτές.

Τις πρώτες μέρες που της φάνηκαν άτελείωτες σαν αιώνες, δέκα, είκοσι φορές, δοκίμασε ότκν έλειπε ο πατέρας της να τὰ πη έλα της μητέρας της αλλά γιά τὸν ίδιο λόγο που δεν παραπονέθηκε όταν ή Ζερμαίν την έγκατέλειψε, έτσι και τώρα δεν μπόρεσε να έκτελέσει την άπόφασή της. Φοβότανε μη λυπήσει την μητέρα της.

Και όμως ή μητέρα είναι έπεικής, ή μητέρα καταλαβαίνει καλύτερα από κάθε άλλον. Έέρει και να συγχωρη, να δινή θάρρος.

Η Διονυσία δεν τολμήσε. Επόλαξε τή λύπη της στο βάθος της καρδιάς της. Και γιά την άδιαθεσία της προφασίζόταν τὸ χτύπημά της.

Αλλά τώρα ήθελε να εξιλεωθῆ με έργα, αφού δεν μπορούσε να τὸ κάμῃ με λόγια.

—Ο πατέρας δουλεύει σαν κατάδικος, σκέφθηκε. Κι' ο αδελφός μου σχεδόν τὸ ίδιο.

«Η μητέρα μου δουλεύει. Θα δουλέψω κι' ἐγὼ.

«Ω! τὸ ξέρω πως εργάζομαι και τώρα. Τὰ μαθηματά μου, τὸ πιάνο, όλα εσα μαθαίνω στο σπίτι του κ. Μπενκάρ είναι βέβαια έργασια, αλλά πρὸ πάντων είναι εὐχαρίστηση.

«Ολ' αὐτὰ είναι πολύ εὐχάριστα, πολύ εὐκόλα και πολύ άνωφελη γιά ένα κορίτσι σαν έμένα. Αὐτὰ είναι καλά γιά τὸς πλουσίους και γιά κείνους που μπόρουν και πρέπει να ένδοαφέρωνται γι' αὐτὰ...

(Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΘΣ

—Φύγετε!... φύγετε! από δω!... (Σελ. 143 στ. γ')

σανοβόλον ἑλέμια (γιατί γ' ἀποκλεισθόν τὰ κρυπτογραφικά) Δουκὲν Τσ. (ὡς μὴ στεί ης καὶ περισορῶν) ἀλλὰ δὲν ἐπιτρέπεται χωρὶς ψευδώνυμο) **Μαρίαν Κατή-πέρεν** (αἰ Πλαυμ. Ἀσκήσεις εἶναι διὰ τὸν Διαγωνισμόν· τότε σὲ παρὰ πέμπτῳ εἰς τὴν προκήρυξιν τοῦ προηγούμενου φύλλου, νὰ ἰδῆς τοὺς ὁροὺς καὶ νὰ τις ἐκαστείλης) **Δουρ-λάρας** (ἐγγυθὲν βρισκῶ πολὺ κακὸν αὐτὸν τὸν χαρακτήρα· ἂν σὲ κἀνὴ ὄμιλος συστημιένῃ, προσπάθῃς νὰ τὸν συγκεράσῃς· χαίωσ ποὺ θὰ μὴ γράψῃς συχνά) **Κουβέλην** (σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἐκφίντα-ση ἀγαπητέον ντὲ, γράφε μου καὶ καμμίαν φορὰ) **Καθὼν** (τὸ ἴδιον εἶναι ἀφοῦ κι' αἱ δύο λέξεις ἀρχίζουσι ἀπὸ οἴμγα) **Γαλανή Σταυροφόρα** (εὐχαριστῶς πληροφοροῦμαι τοὺς ἐξια-φορημένους ὅτι καθαρῶς ἀδελφικὸν περιδικεῖν εἶναι ἡ «Νίκη» τοῦ κ. Φέστον) **Φλόγα** (ἔλαθα, εὐχαριστῶ πολὺ ὄρωσά τὸ καταστατικὸν τοῦ Συλλόγου σας) **Γλυκὸ Νερὸ** (γιὰ νὰ σοῦ ἀγίχη αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο, πρέπει νὰ φροντισθῆναι τοῦ ἐγκριτοῦ) **Θεατῆρ Ἀδείων** (ὄχι, εἰς τὴν κἀ-θαρεύουσαν δὲν εἶναι δεκτὰ ἄρκουθι αἱ ἀνθεστικὲς ποὺ γράφετε στὸ σχολεῖο, αἱ ἐξηγήσεις κτλ.) **Βρυσηναῖον** (σ' εὐχαριστῶ ποὺ μοῦ ἔγραψες μόλις μπόρεσες νὰ σηκώσῃς κεφάλι ἀπὸ τῆ γρίπη καὶ σοῦ εὐχομαι γρήγο-ρον ἀναμωμῆ) **Τρολλὴν Μόσαν** (ματαιοπονεῖς· εἶναι παλαιὰ πράγ-ματα καὶ μετὶ τῆς τῆς οὐμῆς νὰ) **Π. Κουτλ.** (καὶ σὰν τὸ βρήκες; τί, κά-νενα αἰνιγμα ἦταν;) **Ἀγκυραν** (δη-μοσιευμένο) **Νέον Πολιτῆν** (καὶ ἦμω, στὸν καιρὸ μας, ὅλα παρε-κτινθόνται λοιπὸν εἰς λειπὸν) **Βυ-ζάντιον** (καὶ τοῦ Δυμν. τὰ φύλλα τὰ ἐστὶν μετὰ τῶν ἄλλων· μπορεῖ νὰ τὰ λάβῃ ἀργότερα) ὄρωσά τὸ γράμμα σου) **Περικλῆν Δαρ.** (αἱ «Πτήσεις τοῦ Κρά-Κρά» εἶναι στὸν τόμο τοῦ 1911 ὁ «Δὸν Κοχίτης» στὸν τόμο τοῦ 1912· ἕκαστος τα-χυδρομικῶς δρ. 23 50) **Ἡπειρω-τικὸν Ἀγῶνα** (βάζω τόσους ἀριθ-μοὺς, ὅσα εἶναι τὰ ζητούμενα· τρία λογοπαίγνια ἴσως· ἀριθμοὺς· πέντε λέξεις στὰ Μαγικά Γράμματα; πέντε ἀριθμοὺς καὶ καθέξῃ;) **Ἀ-μυθρὸν Ἀμυθῶν** (μὴ γιὰ σὸ και-νουργιὸ σπῆτι· νά, μπορεῖς) **Κα-ραλ. Παπαθεοδ** (ἡ «Μυστηριώδης Νῆσος» εἶναι εἰς τοὺς τόμους τοῦ 1917, 1918 καὶ 1919) **Ἰππολύτων** (ὄχι, δὲν χρειάζεται ἐγκρίσις τοῦ Πρωτοδικείου· οἷτε δίδεται εἰς Συλ-λόγου ἀντλήσιον) **Σανσέλω** (εὐ-χαριστῶ πολὺ ὄχι) **Νικόλαον Τού-καν** (μπορεῖς διὰ τὰ βραβεῖα ἰδῆς τὸν Ὀβηγόν) **Κυριακῆν Ἐθέρπον** (εὐχαριστῶς ἀλλὰ ποῦ νὰ θυμῶ-μαι τὰ δόματα; πρέπει νὰ μοῦ τὸ θυμίσουν οἱ ἴδιοι, ὅταν ἀναφανθῶν ἂν· εὐχαίς, δεῖ τοὺς ἀντράφεις οὐ) **Γεώργ. Π. Ροδ.** (πάρε καλά! ὄχι, δὲν ἐξεδ.θη ἀκίμη) **Μέμνονα** (ἔντι Μέμνον σου ἐνακρίθη Μέμνον· ἔ στείλα) **Ἀγορακόριον** (ἐστὶν ἀλλὰ καὶ τὴν Κυριακῆν ἀνοχοῦ μένει τὸ γράμμα μου· εἶναι, θὰ σὲ βῶ ἀργό-τερα) **Πηλομακόν Τρολλῶν** (Γαλι-κὸς λέγετα· κι' ἔχει ἀπ' ἐμῆ) **Ἀ. Καχομακόν** (δὲ ἔχω τέτοιον κατέ-λογον) **Ἀλογόμυθον** (οἷσε ἑλλή-νικῶς δὲν ἐπιτρέπεται, παρὰ μόνον

κατὰ τοὺς ὁρους τοῦ 201 Διαγωνι-σμοῦ) **Ὀνειρο ἰθὺς Κόραον**, **Ἀν-θρακωφόρον Γορλάαν**, **Γιάννην Κασοθανάσην**, **Κάταον**, **Δοξασμένον Τρολλῶν**, **Γόρδιον Δεσμῶν** κτλ κτλ. **Σμυρναϊκῆν**, **Ἰνδῆ**, **Ἀμερικαν-νίδα**, **Κοσμομήτορα Ἑλλάδα**, **Ἡ Πειρωτικὸν Ἀγῶνα**, **Φελλάγαν**, **Πολαρχὸν Νέμον Στέφαν Ροδαν-θῆν**, **Ἐνδοξον Σέμην**, **Ἀισωπον**, **Ἀποκόριον** (ἐστὶν ἀλλὰ). **Εἰς ὄσας ἐπιστολάς** ἔλαβα μετὰ τὴν 3 Ἀπριλίου θάπανήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ νέου 3000^{ου} Διαγωνι-σμοῦ Ἀσέων. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 8 ἰουνίου· ἀλλὰ καὶ πρὸς τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ἂσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ, ὄσας καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων.)

265. Δεξίγριφος.

Τὸ πρῶτό μου μὴ πρόθεσις Συχνότατη εἰ. γρίφος· Ἄντισημία τάλλο μου Ἀρχαί υ καὶ νέος ὄμιλος. Τὸ τρίτο μου στ' ἀλφάβητο θὰ τῶσθε πρῶτο-πρῶτο, Καὶ τ' ὄλο μου θεὰ σερνή Ποῦ δὲν ἔκινε κρότο. Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Κυριακ. Κυριακαίου

266. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτό μου εἰν' ἀργητικὸ, Τὸ δεύτερο φωτιστὴ, Καὶ βασιλέα μουκὸ. Τ' ὄλο μου σσηματ ζε.

267. Διπλοῦς Μεταγραμματισμός.

Ρῶ σὲ Κάνα μασταπέτω Καὶ μὲ ἀνορία βλάτω Μέλουσ τρέπω νὰ πλατῶνη Καὶ ποτήρι νάπογινη! Τὸ ποτήρι τοῦτο παίρω, τοῦ ἀλλοῦ τὸ μεσοῖ Καὶ τὸ κάνω, εἴθις νὰ βγάξῃ Ἐχο δινάτὸ κ' ὄρωσά

268. Ἀναγραμματισμός.

Ὅπως ἔχω ἂν μ' ἀφήσῃς Εἶμαι κλειτὸν ἐλαφρὸ Ἐνα γράμμ' ἂν διπλασιάσῃς Καὶ μὲ ἀναγραμματιστῆ, Πρόσεξε μὴν πάσης μέσῳ Καὶ κτυπήσῃς!

269. Τρίγωνον.

***** = Ἀντωνυμικόν. ***** = Ἀντωνυμικόν. ***** = Ἀντωνυμικόν. ***** = Ἀντωνυμία. ***** = Ἀντωνυμία. ***** = Σάρφινον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια. Ἐστῆλη ὑπὸ τὸ Λεοντόν. Κυριακοπούλου

270. Ἐπιγραφή.

ΛΛΑΔΔ
ΟΟΙΕΛ
ΠΑΙΓΑ
ΕΥΟΚΑ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις. Ἐστῆλη ὑπὸ τὸ Καρσοφύλι τοῦ 21

271 275. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῆ ἀνταλλαγῆ ἀνός γράμματος ἐκαστοῦ τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνός ἄλλου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχη-ματισθῶν ἄνω ἀναγραμματισμοῦ ἄλλα τόσαι λέξεις: Τῆρος, δοκός, μῆρος, ἐνός, ὄλος. Ἐστῆλη ὑπὸ Γεώργ. Μεταξῆ

276. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητου-μένων λέξεων ἀποτελοῦν Μούσαν, τὰ δὲ δεύτερα γράμματα κτηνόν.

1. Μοτρῶ. 2. Ποταμός. 3. Θεός ἀρχαῖος. 4. Μῆν. 5. Σύνθεσμος. Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Μεθοβόλου Ἰωνίας

277. Φωνηενόλιπον.

με-τη-εν-λη
Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Θεάλλης

278. Γρίφος.

Τ α τ ῆ τ ο α Κ ε α α Λ ι ῆ ε α

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου

Διὰ τοῦ: Γαλλομαθesis.

279. Métagramme.

Αὐοε C, j'ai une bonne voix;
Αὐοε P, je suis un superieur.
Αὐοε T, une machine agricole.
Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Ἀλπίδος τοῦ ἔθνους

280. Péle-Méle.

Sans-aans-on-gloire-pétil tri-omphé-vaictre-a.
Ἐστῆλη ὑπὸ τὸ Ἀγοροκόριον

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πγ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 50

750. Σαλαμάνδρα (σάλα, μάν-δρα).—751 Ἀλέκτωρ, Ἐστωρ.—752. Πευκή λευκή.—753. Ὁ πό-λες, ἡ ὄλις.

754. ΝΑΥΣΙΚΑ 755. Λουκάνικα Α Π Β Γ ΥΠΕΡΙΟΝ (ΛουΔΟΥΚΑ, ΝΙ-Σ Ρ Ε Ι ΚΑκη...)—756 780 ΙΒΙΣΚΟΣ Διὸ τοῦ Μ: μαρία, Κ Ρ Ο Μ Μεδίκον, νόμος, ΑΓΝΙΣΜΑ

δινός, ἀκμή.—761. Ζ ΖΥΣ—ΑΣΙΑ (Ζάκωνθος, ΕΞεμῆφοι, Υἱος, Σάχαρα).—772 Μιδέα πρὸ τοῦ τιλίου; μακάρια.—783. Βιοχό-τε τὴν Διάπλαση (ἔ εἰς χι-ετ ετ ἡ· διὰ κλι-σιν).—784. Les petits ruisseaux font les grande; rivie-tes

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἔως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλᾶ στοιχεία δρ. 3 (ὁ ἐλάχιστος ὄρος). Πέ-ραν τῶν 10 λέξ. 30 λέξ. ἡ λέξις, μὲ πά-χος δὲ στοιχεῖα 50 καὶ μὲ κεφαλαία λέξ. 50. Ὁ χωριώτης στίχος δρ. 1, 50

(ΚΒ'—198)

Κι' ἡ, συναμοσῆς; Σάτο, ὄλο το Φερβουνοῦ δὲ μοῦ γραφες κήτως εἶσαι ἀρ' ἰστος; Ρίτα

(ΚΒ'—199)

Μεσσημανάκο, ἄντε μ' ἠπὸς; ἄρχιος ἰ ἔγραψα; εὐχαριστῶ. Ρίτα

(ΚΒ'—200)

Καρμελίτα, ἀκόμα; Ρίτα

(ΚΒ'—201)

ΜΑΡΩΝΙΤΗ, ποῖος ἄλλος ἀπὸ τῆ ΡΙΤΑ, κάνει τέτοια σκέρ-τα; ἔ; Ρίτα

(ΚΒ'—202)

Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

«ΓΑΥΚΟΧΑΡΜΜΑΤΟΣ»

Προκηρῶσας διαγωνισμὸν «Μι-κρῶν Μυστικῶν».—Στείλατε μέχρι 15 Μαιου. Ἐνοφῶντι Σα-ρανοπούλου, Μαντζάρου 5, Ἀ-θήνας.

ΒΡΑΒΕΙΑ: Α' Βιβλίον 8 δραχ. Β', 4 δραχμῶν. Τριανταφυλλῆνα, Δουλοῦδε

τῆς Καρδίας, Ἀμάραντος, Ἰππεῖ-δου, τιμῆ θὰ τὸ θεωροῦσας, ἂν λαβαίνατε μέρος. (ΚΒ'—203)

Διαπλάσαστεντα, ἀνταλλάσσω Δ. Μ. Μυστικὰ μέσῳ Διαπλά-σσεως καὶ κάρ-ποστάλ ἀπ' εἰς εἰς. Διαβολόπαιδο

(ΚΒ'—204)

Ἀλαστανό, ἂν μὲ βεῖητε θὰ εἰβίετ' εἰμαι τό; Ἀλαστανό Τριαντάφυλλο

(ΚΒ'—205)

Ἰδοῦθη ἐν Λευκάδι Διαπλάσαστος Ἰσάλλογος ἀσπῶν.—Ζητούγτα ἀντιπρόσωπος

Διαγωνισμός.—Πε. ἰγραφή Ἐλ-ληνικὸν ποίον προθεσμία μῆ-νας. Τὸ καλλίστονον βραβεύθησε-ται διὰ βιβ-λιῶν δρ. 10 δικαιο-μα συμμοσολῆς δραχμῆ. Ἄγιος Θ. Κ. Γουρζῆν. Δευκῶνα. (ΚΒ'—206)

Ἰδεοσάτες, οἱ «Με-εξέδου» μου με ἔγδοσῶσαν πολὺ δέχγουν μιά πραγματικῆ Ἰδεοσάτιδα ἀνταλ-λασσ ἡμῖς Μ. Μυστικῶν.—Δεῖ· ματα

(ΚΒ'—207)

Ὠρεῖα Ρόδος, εὐχαισῶ δέχο-μαι μὴ ἀλληλογραφίαν κα· περὶ-μένο ἐπιστολήν σου. Νέδων

(ΚΒ'—208)

Ἀνταλλάσσω Μ. Μ. με Ἀθηναί-ας, Ἀθηναίους, Νησιώτας καὶ Νη ἰώτες. Ἀνταλλάσσετε, Ἐκδοθ Βολοκίτων, Μονακίρη, Ροδὸν τῆς Σαμπού, Γιούβια, Ἀρ' ἰκριν, Ἀνταλλάσσετε; ψευ-δων' μο' χοὶ καὶ ἡ Κυπριακούες, —Ὀνειρο ἰθὺς Κόραον, Ταχυδρ. Κιβωτίων, 180, Λευκῶνα Κόραου.

(ΚΒ'—209)

Κυπριακούα, Κυπριακούες, Ἀνταλλάσσομαι Μ. Μ.;—Νι-κόλ. Θεοδοσίδην Ρ. Ο. Β. 4 Λευ-κωσία.—Τραγοῦδι τῆς Ἐνόςσεως

(ΚΒ'—210)

Παράρημα «Κόραου» Πέργος. Παραστένεται Διηγηματικὸς Διαγωνισμός ἐπὶ μῆνι [ΚΒ' 61].

(ΚΒ'—211)

Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛ.

«ΚΥΚΛΑΔΕΣ»

Ποῖα ἡ εἰδοσῆσις τῆς προόδου τῶν ἐργῶν καὶ τῶν ἐπιστη-μῶν ἐπὶ τῆς ἀνθρωπότητος. Προ-θεσμία μῆνας, Συμμοσολῆ 20Δε-κτος Δοθῆσονται: Βραβεῖον α' δραχ. 25, δεύτερον δραχ. 12. Δι-εῖθηνσις: Φραγκίτικον, Ρ. Ρ. Σ' ἰον.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)

ἀπὸ τοῦς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάγχουν ἀκόμη μόνον οἱ ε' ἡ; ἐπὶ 4: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19-ς, καὶ 20ος. Ἐκαστος τόμος δραχ. 6, ταχυδρομικῶς δὲ ἀπο-στελλομένουσ δραχ. 6,30 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. 7,20 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1921)

ὑπάγχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-μοι, 28 ἐν ὄρω.—Ἐκαστος, τόμος ἀσφαρος δρ. 20 καὶ ραμμένος δρ. 22. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου κροσθεῖται εἰς τὰς ἀνω τι-μὰς διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν λεπτά 50 ἀσφαρος καὶ δρ 1,50 ὁ ραμ-μένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. 3.—ἔτε ἀσφαρος εἰτε ραμμένος